

EEN PAAR TOESPRAKEN

GEHOUDEN

BIJ DE FEESTELIJKE HERDENKING

VAN HET

Vijf en twintig jarig Diaconaat

VAN

den Eerw. Heer J. Ph. MEYNINK.

20 Maart 1896.

(Op verzoek gedrukt.)

Geachte Jubilaris en saamgekomen Broeders!

Ik herinner mij uit mijn eerste huwelijksjaren, dat we waren genoodigd op eene huiselijke bruiloft met een goed burgermenu. Soep ging vooraf en viel bijzonder in mijn smaak, maar bij den tweeden rondgang kreeg ik van mijn buurman een gevoeligen wenk met de toelichting „bedank nu, straks krijgt ge beter kost,” en toch was 't geen „soupe maigre!” Alzoo geschiedde en nu vraag ik even aan dezen avond des feestes attentie voor mijne „soupe maigre” hopende de betere gerechten dan wel zullen volgen.

Bijna was een driestar van 25-jarigen Diaconalen dienst ons tot vreugde geweest in de laatste tijden.

Wijlen Br. van LIMMIK gedenken we en aan de kostelijke gave waarmede we hem zouden eeren. Maar als een donderslag uit een reeds bewolkten hemel, ging hij van uit ons midden. Als een Elia werd hij der diaconie ontnomen, de mantel die achterbleef werd voor de gemeente de van Limmik-stichting, en de Diaconie aanvaardde als Elisa de nagelaten gave. Thans is ze bijna bevolkt maar we kunnen alleen roemen door zijn nalatenschap met dank aan den God van Elia, ja dezelve!

Wie herinnert zich niet daarna de kerkeradskamer, waar in allen eenvoud de grijzende en toch in krachten

jeugdige jonkvrouwe WARIN, aan den arm van een der regenten, binnenschreed om inzegening te ontvangen, na een reeds volbrachten dienstdtijd van 25 jaren in ons Diaconie Oude Vrouwenhuis.

En thans op dezen avond gedenkt de diaken MEYNINK, — als regent der weezen wenschen we hem een later jubileum — zijn 25 jarigen dienst te midden van zijne ambtgenooten.

De „diaken” J. P. MEYNINK.

Genoemde eeretitel is een woord dat van de eerste Christengemeente af heeft stand gehouden tot op heden en men behoeft geen profeet te zijn om te kunnen zeggen dat het ambt van diaken blijven zal een eeretitel en werkkring in de Christenkerk tot het einde harer dagen op deze aarde.

't Is eene oude, gewaardeerde naam. Beliefde het Jehova zijne wetten bij Israël met zware tucht te handhaven, zooals toen Achan een ban werd onder Jozua en het gansche volk Israëls; even krachtig wordt in de eerste gemeente de leugen tegen den Heiligen Geest en tegen de vrijwillige armenzorg gestraft, de lijken van Ananias en Saffira waren het voltrokken vonnis, maar ook in tegenstelling wordt de instelling van het Diaconaat met hoogheerlijke eer van uit den hemel bekroond.

Toen de werkende en belijdende diaken Stefanus door steenworpen den dood nabij werd gebracht, mocht hij getuigen dat de Zoon des Vaders, „zittende ter rechterhand Gods”, door hem werd gezien, opstaande om den *eersten* diaken zijne eeuwige plaats aan te toonen in Zijn Koninkrijk.

In de catacomben onder het Romeinsche Rome vinden wij den „diaconos” dienende aan de tafelen der liefde, bezoekende de aangewezen martelaars en hun nalatenschap verdeelende onder de armen, om later denzelfden dood te ondergaan en bloedgetuige der kerk te worden.

Later onder het pauselijke Rome gaat de „diacoon” werkelijk in quantiteit en qualiteit zóó achteruit, dat alleen de Hervorming onder Luther, Zwingli en Calvijn, het ambt uit de dooden opwekt en van nu af, zien wij hem onder de leiding des Heiligen Geestes, weer levende, arbeidende, hersteld in eere . . . om te leven zoolang Christus Kerk zal arbeiden op een aarde van steeds „nagelaten armen.”

Alzoo is de diaken in navolging van zijnen Heer en Meester, gestorven den marteldood, het graf doorgegaan en bezit de opwekking tot het einde der dagen.

De diaken „MEYNINK.”

Br. MEYNINK is waarlijk een „exceptioneel diaken!” Toen voor 25 jaren het Kiescollege vergaderde ter benoeming ook van diakenen, had ik de eer met Br. MEYNINK gekozen te worden. Mijn persoon met vele anderen, sierlijk gedrukt op een aanbevelingsbiljet; maar één candidaat bedankte en staande de vergadering vond de voorzitter het goed, die vacature aan te vullen . . . en Br. MEYNINK werd met slaande meerderheid gekozen. De man die van zijne echtgenoot na het gebruikelijk kop thee even ter vergadering zou gaan, kwam 's avonds t'huis met een officieel aangegroeide bef!

Wilt ge een vergelijking tusschen den jubilaris en mij? Na een regenachtigen zomerdag, helderde het keurig op. Moeders kleine dwong om nog een grachtje rond te gaan voor het naar bed gaan. Onderweg hier en daar uitwijkende voor een plas, zei de kleine, „moe, zie, de maan in 't water!” — „Nee, kind, het echte maantje staat daarboven aan den hemel,” antwoordde moeder,

Zie B.B.! de jubilaris is de echte volle maan, ik slechts de maan in den plas.

Indien ooit, dan is op den avond der verkiezing van Br. MEYNINK dit voor hem waarheid geworden: Vox Populi, Vox Dei! de stem des volks is de stem Gods.

• De 25 jaren zijn thans achter U, maar ze hebben het U aan kruisen niet laten ontbreken, de Calvariebergen zijn ook U bekend; in het huwelijksleven de grafzerken van steeds geliefde dooden; in het kerkelijk leven zijt ge met velen echt „in doleantie” geweest, of was 't geen smart lijden om zoo noodig weeshuis en weezen voor de besprongen gemeente te verdedigen en te bewaren; in het diaconale leven ontbraken zelfs kort geleden geen kruisen, maar de psalm kon galmen „het brieschend paard moet eind'lijk sneven.”

Als diaken-regent is er nog een ander schilderij. Velen Uwer hebben zeker wel eens kennis gemaakt met de staalgravure, tentoongesteld in een van Amsterdam's kunsthannels.

't Is voorjaar in een der Italiaansche steden, de bloesems ontknopen reeds buiten op de stadswandelingen, oud, jong en kindertjes genieten.... maar

algemeen laat men eensklaps het pad open, ouden fronsen 't gelaat, anderen slaan een kruis of prevelen „onze vader;” moeders trekken de kinderen naar zich toe, want daar wandelt mijmerend in donker kleed, de dichter Dante Alighieri, hij die in pakkende verzen „l'Inferno” (de hel) had beschreven, zóó, dat de volksklasse meende, hij moest in de hel toegang hebben en omgaan met duivelen en daarom, vooral geen blik van hem op hunne kinderen!

Van U, Br. MEYNINK, zou eene gravure dit toonen. Het huis ontvangt zijne weezen van overleden ouders, waaronder ook zijn die kennis hebben aan den Albestuurder die hun kinderen weezen maakte, maar ook een stichting onder leiding van U en Uwe medebroeders in stand hield, om hen te verzorgen.

Wanneer gij wandelende, achter U ziet wegtrekken de lijkstaatsies van moeders, wier weezen de stichting zullen ingaan en het was die overledene zielen gegeven, Uw persoon te zien, van wien ze door anderen in hun levenstijd reeds gehoord hadden, ze zouden haar kindertjes voor U niet verbergen, maar zeggen: „bij vader MEYNINK hebben ze 't goed” Moogt ge als Diaken niet met ons in de vergaderingen hebben meê kunnen leven, als Regent leeft ge in oudweezen en weezen met den werkelijk verkregen liefdetitel van „Vader MEYNINK,” die achter U gefluisterd wordt als ge wandelt op den weg.

Zoo hebben we dan herdacht het jubileum van den patricierszoon, van de jonkvrouwe, en thans van U,

den burgermanszoon, den man uit de burgerklasse, den „selfmademan” met Gods hulpe. Zijn de snoeren voor U in liefelijke plaatsen gevallen en mag Uw eer Hem psalmzingen (Ps. 16), 't is omdat Hij U ruimte heeft gemaakt! Hulpe van den Heer verkregen hebbende staat ge tot op dezen dag en dan eerst wordt de gevelsteen in Uw woning waarheid „Eben-Haezer!”

Toen we uw huis betraden ter aanbieding van der Diakenen huldeblijk, viel mijn oog op dat opschrift, maar binnengekomen zie! een diaken met 25jarigen dienst, de zoon met telegram dat hem den weg opent tot verkondiging van 't Evangelie van den Christus Gods, tevens verloofd met eene dochter, bloem geplukt van predikantenstam, dagbladvermelding van een broeder, die 40 jaar eervol eene betrekking vervulde — dus aan jubileumvreugde geen gebrek.

Moge de Heer der Kerk, Hij die de banier draagt boven tienduizenden, U voor onze diaconie nog lang behouden als bataljonscommandant, hoog houdende het vaandel der weezen van de Nederduitsche Hervormde Gemeente.

Gezang 17 : 6.

Treed rustig voort op 's Heeren wegen,
 „Ge naamt uw plicht getrouw in acht,”
 't Wordt alles eindlijk u ten zegen
 Wanneer ge biddend daar op wacht.
 Wie steeds geloovig op Hem ziet,
 Begeeft, verlaat Hij eeuwig niet.

PAUL A. JACOBS.

Broeders,

Toen onze gastheer mij uitnoodigde tot deze feestelijke samenkomst, gaf hij zijn wensch te kennen, dat zijn naam zoo min mogelijk zou worden genoemd. 'k Heb getracht daaraan te voldoen, en daarom :

Vergunt mij, Mijne Heeren,
Te schetsen, hoe mijn geest
U hier zag defileeren
Op Broeder MEYNINK's feest.

Voorop gaan, gelouterd door menigen strijd,
Trotsch op hunnen primus, de eerste in het krijt,
Bestuurdren van 't Weeshuis, met 't Vaderlijk hart,
De helpers der weezen, hun troost in de smart,
Ge ziet HASELAGER, en BARGER, en CRUYFF,
En ALDEKAMP, FRUYTHOFF, dat elk ze toewuiv'.

Met plechtig gebaar, als mannen het past
Met de zorg voor de grijsheid des levens belast,
Volgt 't kloeke bestuur van een stad in een stad,
Die bij zooveel leven — veel lijden bevat ;
't Oud' Vrouwen- en Mann'- en Besteedlingen-huis,
Waar menige pelgrim reeds rust met zijn kruis ; —
Een eeresaluut voor VERLOOP, VAN DER BOM,
Voor GROENEWEGEN, PALM, DE HAAN en voor KROM.

Thans zie 'k de overlieden
 Van 't eedle Bakkersgild, —
 Aan wat uitwendig schittert
 Wordt door hen niets verspild.
 Verkondigt het Blaeu-Erf
 Van ouds der stede roem,
 Zij doen dien roem nog rijzen
 Door 't brood van tarwebloem.
 Op zij voor WIJNAND, VISSER, voor SCHUTZE en VAN NIE,
 Dat met VAN EXTER, EVERTS, een elk ze hulde bie.

Door ons met eerbetoon begroet,
 Een ieder kent hun naam,
 Naakt nu een kleine, wakkre stoet,
 Van ridders zonder blaam.
 In 't harrenas van top tot teen
 Bewaken ze den schat,
 Die van geslachte tot geslacht
 Voor d'armen hulp bevat.
 VAN MEER en PARIS, ook VAN DER BOM zie ik weer,
 Met NUSTEEG en LASTHUIS, een onverwinnelijk heir.

Hen volgt op den voet
 Met blijden moed
 Een den armen hulpbrengende schaar,
 Geen hoofd-officier
 Kommandeert met meer vier
 Dan JACOBS zijn dappren, voorwaar.
 En in zijnen staf staan hem rustig ter zij
 Met vader WERNER, VAN ANCUM er bij,
 Tal van strijders van edelen bloed'.

Doch wat noem ik U hun namen,
 Hunne roeping wijs ik aan
 Om, naar gave en krachten, samen
 Helpend, reddend rond te gaan.
 Zich den raadlooze te wijden,
 Krankte en kwalen te bestrijden,
 Weeuwen troosten in haar nood,
 En bij 't zorgen voor deez' aarde,
 Iets te biën van eeuwge waarde,
 Zielen voën met hemelsch brood.

Want al de wakkre mannen
 Die 'k hier vergaard mag zien,
 Ze hebben *één* zinspreuk:
 Het ridderlijk: „*Ik dien!*”
 Ze hebben slechts een roemtaal:
 In Christus en Zijn kruis
 Alleenlijk staat ons open
 De weg naar 't Vaderhuis.

En daarom klink' het luide
 Op Vader MEYNINK's feest,
 We blijven Gode ons wijden
 Naar lichaam, ziel en geest.
 We willen needrig dienen
 Opdat, tot 's Heeren eer,
 De wereld om ons henen
 Van ons ook liefde leer.

Zij daartoe van den Heere
 Door ons de hulp verwacht,
 Dat 's Heeren Geest ons leide,
 Vernieuwe door Zijn kracht;
 Dan zeggen we met MEYNINK:
 „Ik blijve op mijn post,
 Tot ik door mijnen Koning
 Word heerlijk afgelost.”

20 Maart 1896.

J. M. HESSEL.

TOEGEVOEGD COUPLET

door PAUL A. J.

En na het defileeren
 Formeert men fluks carrée,
 De troepen salueeren
 Ook „Vader MEYNINK” meê!
 En al de trommen rofflen
 Voor HESSEL MATTHIAS;
 Die sedert tal van jaren
 Hun trouwe Scriba was.

T O A S T.

Uittredend als lid der feest-commissie, wensch ik namens B.B. Diakenen uitmakende de Commissie van de plaatsing in de gestichten nog een woord te spreken. — Wellicht zal er een dissonant door heen klinken.

Een weesjongen moet eens brutaal weg gezegd hebben: „wat Regenten! als er geen weesjongens waren, dan hadt je geen Regenten noodig!” maar met meer grond kan onze Commissie en de vergadering van Diakenen zeggen: als wij niet concludeerden tot plaatsing van weezen en de Scriba en Grootboekhouder enz. hielden hun handteekening voor visa terug, dan staakte de toevoer van kinderen en kindertjes en Br. MEYNINK met zijn medebestuurders zouden wel niet failliet kunnen gaan, maar 't zou toch spoedig een insolvente, desolate weezenverpleging zijn.

We willen dat echter niet doen, we zullen voortgaan als van ouds, omdat we zoo groot respect hebben voor 't administratieve deel, dat behoudens andere bemoeienissen, door Br. MEYNINK als Erfenisboekhouder meesterlijk wordt bijgehouden, als vóór hem niet geweest is.

Als 't waarheid is, dat men den persoon uit zijn schrift kan beoordeelen, dan moet men de jaarlijksche revisies hebben medegemaakt. Neem een jaargang of dertien en ge vindt steeds dezelfde lettertrekken; tusschen den een en den ander geen verschil, de staande zuivere letters en cijfers die spreken van strenge waarheid, zuivere toepassing, rechtvaardige tucht of terechtwijzing jegens wie 't zoo even mag verdienen, dat zeggen ons de letters van MEYNINK's schrift.

Voor een paar jaar geleden kon 't gebeuren dat in Amsterdam (volgens de dagbladen) een man zijn tweede vrouw nam, terwijl de eerste nog leefde, wellicht later in der minne geschikt.

Nog gebeurt 't wel dat bij den Kerkeraad de inboeking van een attestatie foutief of geheel zoek is, maar kom niet bij de administratie van Vader MEYNINK, daar is zoo iets of wat daaraan gelijkt, rein onmogelijk.

En toch heeft dat „keurige administratieve” ook zijn donkere wolk, (wellicht omdat de zilveren pen tot heden ontbreekt ?)

Ook achter „jubileum” staat (moge 't nog lang voor U zoo niet zijn) of volgt de onverbidde lijke dood.

Ik begrijp dat 't iemand van erkende capaciteit smarten kan, daaraan te denken, wijl het hem meestal verborgen is, wie dan in zijn „geliefde en innig verpleegde boek met annexen” zal arbeiden. De gedachte daaraan moet werkelijk pijnlijk zijn.

Daarom spreek ik den wensch uit, die ik hoop dat voor dit feest geen dissonant moge zijn, namelijk: moge na jaren eenmaal een opvolger in Uwe administratie gaan inleven; zoo zegge hij, gedachtig aan Uw arbeid:

Uw taktiek zij mijn taktiek,
Uw pen zij mijn pen,
Uw inkt zij MEYNINK,
Uw God zij Mijn God.

PAUL A. JACOBS.

10 G 36

BIBLIOTHEEK
NED. HERV. KERK

